

[Kaj Poulsen]

og til næste år til 7.000 og det på trods af, at der er ønsker om det dobbelte antal, ikke i boligselskaberne, ikke af brødnid, men i kommunerne, som på baggrund af de ventelister, man har kendskab til, det behov, der er i kommunerne, har sendt ønskelister ind; alligevel skal vi nu se, at kvoterne for det almennyttige byggeri sættes ned.

Det, der sker her, er, at man fratager de dårligst stillede i Danmark boligmuligheder. Det er det almennyttige byggeri, der skal beskæres på baggrund af nogle vilde fantasier om besparelser. Det er det almennyttige byggeri, der skal betale for de eventyr, som regeringen og boligministeren er løbet ud i på det private andelsboligområde osv., og ministerens fuldstændige fri fantasi om udviklingen i byggeriet.

Vi havde så sent som den 13. i denne måned et spørgsmål her i salen, som omhandlede boligministerens fri fantasi om udviklingen i byggeriet, og hvori boligministeren fastholdt sin holdning, på trods af at alle kreditinstitutter, Håndværksråd og Entreprenørforening, udtaler sig meget pessimistisk, og også tallene fra december måned for nybyggeriet er utrolig lave.

På den baggrund finder jeg det mærkværdigt, at man i bemærkningerne til lovforslaget ikke mindre end to gange kan skrive, at dette er udtryk for en uændret aktivitet. Der står bl.a., at forslaget ikke er udtryk for reduktion i aktiviteten og dermed i statens indsats på bygge- og boligområdet, og noget lignende kan man også finde senere. Det er fantastiske udtalelser, når man ved, hvad der sker i den kommende tid på bygeområdet.

Man har siden 1983 nedskåret kvoten for det almennyttige byggeri fra 12.000, og nu skal den altså ned på 7.500, og det på trods af at boligministeren som ordfører ved det forslag, der blev vedtaget i 1983, dygtigt og velargumenteret kunne stå her og fortælle om behovet, og vi hører jo tit, hvordan centrum-demokraterne taler pænt om det almennyttige byggeri. Men nu kan vi altså konstatere, at det kun er ordflom.

Når man samtidig ser på regeringens planer for den standard, det almennyttige byggeri skal have i fremtiden, kommer man ind på tanker om førkrigstidsniveauet.

Rammebeløbet tager man fat på på en helt speciel måde. Rammebeløbet for, hvad et almennyttigt byggeri må koste, har hidtil væ-

ret reguleret efter byggeomkostningsindekset, altså efter hvor meget priserne for at bygge steg.

Nu foreslår ministeren, at man skal bruge timelønsindekset, og alligevel kan ministeren sige, at det ikke er udtryk for en begrænsning af statens indsats, på trods af at ministeren i det samme forslag skriver, at byggeomkostningsindekset siden 1970 er steget mere end timelønsindekset. Det er min opfattelse, at ministeren lige så godt kunne have brugt et indeks for prisstigninger på bananer. Det ville have ramt lige så rimeligt eller urimeligt i forhold til det niveau, som det almennyttige byggeri vil få i fremtiden.

Det vil betyde mindre boliger, det vil betyde dårligere boliger, og det vil betyde, at man tvinger de almennyttige selskaber til at bygge med dårligere materialer. Det sidste skal jeg komme tilbage til, for på det punkt er der et paradoks i forslaget.

Dertil kommer, at ministeren vil tvinge mindre boliger igennem ved fiksfakserier med rammebeløbet. Hvis man bygger boliger med et gennemsnit på under 70 m², præmieres man, og går man over 70 m², straffes man. Det vil altså sige, at vi skal ned på en gennemsnitlig boligstørrelse i Danmark, som ikke er set i efterkrigstiden.

Derudover skal kommunens grundkapital til det almennyttige byggeri have en speciel behandling. Kommunernes grundkapital skal reguleres efter, hvad grundene koster, og hvis de koster mere end gennemsnittet, skal kommunerne betale mere, og staten sparer selvfølgelig. Hvilken risiko ser man så ved det? For det første at der er kommuner, der bliver nødsaget til at sige fra, og det betyder en yderligere nedgang i byggeriet.

Men det allerværste på det område er, at man henviser de sociale boligselskaber til at bygge på de dårligst beliggende grunde i omegnen af byerne. Man kommer til at tænke på Sydamerika, hvor man ved at de fattige skal bo i udkanten af byen. Om det er de tanker, om det er de ideer, som har ligget til grund for ministerens forslag, ved vi ikke, men vi synes, at det er utrolig dårligt gennemtænkt. Vil det f.eks. være muligt at bygge almennyttigt byggeri i byfornyelsesområder med denne regel, uden at kommunerne belastes voldsomt?

Vi kan altså konstatere, at ministeren skærer voldsomt i byggeriet, og at kvaliteten af